

[Asger Jensen.]

dem. Ved den moderne form for ekspedition af folk på socialkontorerne prøver man at løse deres problemer, så de ikke mere får ærinde dér. Det er det, vi har vist ved vor positive medvirken til revalideringsloven. Jeg tør vistnok sige, at vi øvede nogen indflydelse på at få en lov ud af det, som man kunne administrere. Vi pegede dengang på, at en bedre form end bare at blive ved med at give almisse var at løse de pågældende personers problemer, sådan at de ikke mere havde behov for at henvende sig på socialkontoret. En meget stor del af socialudvalgets tid er optaget af disse problemer, og det synes jeg dog nok at landets socialminister burde vide en lille smule besked med.

Ragnhild Andersen: Jeg konstaterer med beklagelse, at hverken ministeren eller andre ærede ordførere her i dag har udtalt nogen som helst sympati for noget af vore ændringsforslag til det fremsatte lovforslag for folke-, invalide- og enkepensionister. Det vil altså sige, at lovforslaget vil blive vedtaget i overensstemmelse med betænkningens udformning, og at hovedstadens næsten 100 000 pensionister overhovedet ikke vil få del i den højt besungne velstandsstigning eller i den længslidning, der foregår for andre.

Socialministeren (Bomholt): Når det lovforslag, vi her behandler, får økonomiske virkninger for kommunehjælpen, således at kommunehjælpen derigennem forhøjes, er det vel rimeligt at stille et spørgsmål i relation til det fællesprogram, venstre og det konservative folkeparti har vedtaget, idet der jo gerne skal være en lille smule samstemmighed mellem de handlinger, man indlader sig på.

I fællesprogrammet hedder det:

„Vi vil derfor modsætte os ethvert forsøg på at anvende denne velstandsstigning til finansiering af nye offentlige udgifter, således som det i tidligere tilfælde altid er sket under socialdemokratisk ledede regeringer.“

Man kunne, hvis man var anlagt for drilleri, gøre opmærksom på, at det er en politik med to sider. Først skælder

man ud over det overskud, vi har fremskaffet, og så anvender man det til bevillinger, der binder et merbeløb i år fremover.

Jeg kan kun anse det for påskønnelsesværdigt, at oppositionen for at citere en nærværende politiker „har anset det for ønskeligt at placere sig i vor nærhed“. Vi skal nok få det hyggeligt sammen, men foreløbig var det jo rart, om visse problemer kunne klares, og de klares jo ikke ved, at visse medlemmer omgærdes sig med røg og uklarhed.

Det ærede medlem hr. Asger Jensen ville ikke diskutere citater fra pressen. Han ville ikke drøfte citatet fra dagbladet Børsen. Det forstår jeg godt. Det ærede medlem mente, at man overhovedet ikke skulle inddrage avisomtale i denne debat. Jeg gør her opmærksom på, at det ikke var mig, der startede denne diskussion vedrørende pressen.

Det ærede medlem sagde, at man tilstræbte revalidering på socialkontorerne. Ja vel, men det er sandelig ikke revalideringstanken, der ligger gemt i de pågældende avisers artikler og referater af møder, hvor venstres og de konservatives kandidater har talt. Det er et ganske andet synspunkt, der træder frem i disse udtalelser og citater. Revalidering er en udmærket ting, men ikke just besparende i første omgang; den er det vitterligt i det lange løb, men i første omgang kræver den endnu større beløb, og man kan da med rette spørge det ærede medlem: hvem er det, der skal skydes ud af dette område? Hvem skal udenfor? Eventuelt: hvem skal så betale til de mennesker, der skydes udenfor, såfremt de ikke selv kan opretholde eksistensen? Yder socialkontorerne i Randers og andre steder virkelig beløb, som kan undværes? Er der en gruppe mennesker ved disse socialkontorer, som uretmæssigt oppebærer visse beløb — beløb, som de ikke burde oppebære?

Der står f. eks. i Ringsted Folketidende for den 21. september i år:

„Det er vildskuddene, man vender sig imod — dels fordi de er med til at holde skatteudskrivningen så højt oppe, at den nu også trykker „den jævne befolkning“ urimelig hårdt, dels fordi dette barnepigesystem rummer en folkelig fare for